

Розгортання Української революції в березні—травні 1917 р.

1. Що таке революція? 2. Яку мету боротьби декларували українські політичні партії Наддніпрянщини на початку XX ст. у своїх програмових документах? 3. Наведіть факти, що свідчать про формування соціально-економічної та політичної кризи в Російській імперії наприкінці 1916 — на початку 1917 р.

1. Початок Російської революції та Україна.

На початку 1917 р. серед населення Російської імперії почало ширитися невдоволення Першою світовою війною. 8 березня 1917 р. в Петрограді розпочалася революція, у результаті якої в Росії було повалено самодержавство. Сформувався Тимчасовий уряд — орган виконавчої влади, що мав управляти Росією до скликання Установчих зборів, які визначають форму її державного ладу. У країні виникло двовладдя.

В Україні Тимчасовий уряд передав виконавчу владу повітовим і губернським комісарам, якими стали голови земських управ. Також формувалася система рад робітничих, солдатських і селянських депутатів, яких в Україні в цей період налічувалося близько 250—300. Із них 180 рад було зосереджено на Донбасі та у великих промислових центрах. За партійним складом у них переважали російські ліві — есери та меншовики. Однак поступово, у міру погіршення ситуації, у них зростав вплив більшовиків.

15 березня в Петрограді місцеві українці утворили Тимчасовий український революційний комітет, провели демонстрацію під національними прапорами й оприлюднили відоzву до українських громадян, студентів, робітників та українських офіцерів зі своїми вимогами.

13—17 березня в Києві відповідно до отриманих інструкцій Тимчасового уряду сформувалася Губернська рада об'єднаних громадських організацій із представників міської, земської та губернської управ. Земського союзу. Союзу міст, Військово-промислового комітету та інших організацій. У руках утвореного нею Виконавчого комітету протягом перших трьох місяців революції влада перебувала в Києві.

Періодизація Української революції 1917—1921 рр.

Період	Зміст
Березень 1917 — квітень 1918 р.	Діяльність УЦР. Утворення Української Народної Республіки та проголошення її незалежності. Перша війна більшовицької Росії з УНР

29 квітня — 14 грудня 1918 р.	Правління гетьмана П. Скоропадського
Грудень 1918 — листопад 1921 р.	Директорія УНР. Боротьба за збереження незалежності української державності та її поразка. Розподіл українських земель між сусідніми державами

Українська революція 1917—1921 рр. — перебіг подій, що характеризують національно-визвольну боротьбу українського народу за відновлення своєї державності. Назва була запроваджена учасниками подій.

Соціальна революція — докорінний переворот у соціально-економічному й політичному житті суспільства, спосіб переходу від одного якісного устрою суспільства до іншого, який забезпечує його поступальний розвиток.

Національна революція — докорінні якісні зміни суспільного життя з метою створення умов, необхідних для повноцінного розвитку певної національної спільноти.

Національна держава — тип держави, яка є формою самоорганізації на певній суверенній території. Ідеалом національної держави є мононаціональна держава, у якій усі жителі належать до однієї нації, мають одну мову, культуру, звичаї, систему цінностей тощо.

Революційне піднесення сприяло активізації різних суспільно-політичних сил в Україні. Серед них був український національний рух, розгортання якого призвело до початку Української революції 1917—1921 рр.

Вона стала однією з найважливіших подій історії України цього періоду, поєднавши в собі соціальну й національну революції, у ході яких долався важкий шлях до власної національної держави. Рушійними силами революції стали представники різних верств населення — селяни, робітники, солдати, інтелігенція, підприємці тощо, прихильні до ідеалів українського національно-визвольного руху.

2. Утворення Української Центральної Ради.

16—17 березня члени Товариства українських поступовців (ТУП) також скористалися інструкціями Тимчасового уряду й за зразком міських або губернських рад створили представницький орган київських українських громадських організацій — Українську Центральну Раду (УЦР) для координації національного руху. 20 березня 1917 р. було сформовано керівництво УЦР. Цю дату вважають днем заснування УЦР. Головою заочно обрали Михайла Грушевського, який повернувся до Києва із заслання. До УЦР увійшли представники ТУП, українських політичних партій, православного духовенства, кооперативних, студентських, наукових і культурно-освітніх організацій.

На початку своєї діяльності УЦР була лише об'єднанням відомих українських громадсько-політичних діячів, однією з-понад 50 організацій, що виникли в Києві на початку революції. Перший склад УЦР у березні 1917 р. становив 94 особи. Серед них було дев'ять жінок — Л. Яновська, Л. Старицька-Черняхівська, Л. Скрипник, С. Русова, О. Пащенко, В. О' Коннор-Вілінська, В. Нечаївська, З. Мирна та М.-І. Грушевська. Із часом УЦР перетворилася на справжній представницький орган народу України.

Михайло Грушевський

Марія-Іванна Грушевська

Національно-територіальна автономія — можливість національної спільноти здійснювати самоуправління на певній території та самостійно вирішувати питання в межах, передбачених загальнодержавним законом (конституцією).

Уже на першому засіданні М. Грушевський запропонував зібрати Всеукраїнський національний конгрес та обрати на ньому новий склад УЦР із представників усіх регіонів України. 22 березня УЦР звернулася з відозвою до українського народу, де було сформульовано її тогочасну політичну програму.

Основна роль в обґрунтуванні ідеї надання Україні національно-територіальної автономії в перебудованій на федеративну демократичну республіку Російській державі належала М. Грушевському. Цьому він присвятив надруковані в 1917 р. брошури «Вільна Україна», «Якої ми хочемо автономії та федерації», «Хто такі українці і чого вони хочуть», «Звідки пішло українство і до чого воно йде». М. Грушевський розглядав національно-територіальну автономію України як територіальне об'єднання всіх етнічних українських земель на основі широкого демократичного громадського самоврядування. Об'єднання самостійно вирішуватиме всі свої справи — економічні, культурні, політичні, утримуватиме військо, розпоряджатиметься своїми дорогами, доходами, землями, природними ресурсами, матиме власне законодавство, адміністрацію й суд. У федерації М. Грушевський вбачав об'єднання в одній союзній (федеративній) державі кількох національних. Саме федералізм він вважав можливою й реальною формою впорядкування національно-державного розвитку українського та інших народів Російської держави.

3. Політичні партії в боротьбі за вплив на населення.

Револуція сприяла пожвавленню суспільно-політичного життя в Україні. Активізувалася діяльність політичних партій. На українських землях, як і раніше, діяли загальноросійські партії — октябристи, кадети, соціал-демократи (більшовики та меншовики), есери, чорносотенні організації.

Активно розгорталося формування й відновлення діяльності українських політичних партій. 25—26 березня 1917 р. колишні члени Української демократично-радикальної партії та ТУП утворили Союз українських автономістів-федералістів (СУАФ). Його метою було досягти легальним шляхом національно-територіальної автономії України у складі демократичної Російської республіки. У червні 1917 р. Союз був перейменований на Українську партію соціалістів-федералістів (УПСФ). За своєю спрямованістю це була центристська, ліберально-демократична партія. Її керівниками стали Д. Дорошенко та С. Єфремов.

17—19 квітня 1917 р. в Києві відбулася конференція Української соціал-демократичної партії (УСДП), на якій було відновлено її діяльність як цілісної організації. Есдеки, як їх називали, були лівою соціал-демократичною партією. Із моменту свого виникнення УСДП завжди виступала за автономію України. Лідерами партії були В. Винниченко і С. Петлюра. 17—18 квітня 1917 р. в Києві було скликано установчий з'їзд Української партії соціалістів-революціонерів (УПСР), яких називали українськими есерами. Учасники з'їзду заявили, що партія боротиметься за негайне втілення в життя національно-територіальної автономії України та передачу землі селянству. За своєю спрямованістю це була ліва народницька партія. Очолювала цю партію студентська молодь — М. Ковалевський, П. Христюк, М. Шраг та інші. Саме із цією партією пов'язав свою політичну діяльність М. Грушевський.

4. Розвиток українського руху. Всеукраїнський національний конгрес (з'їзд).

Із розгортанням революції вагомим чинником суспільно-політичного життя ставав український національний рух. Одним із перших публічних його проявів став Перший кооперативний з'їзд Київщини, що відбувся 27—29 березня 1917 р. в Києві. З'їзд ухвалив резолюцію про територіальну автономію України у складі демократичної федеративної республіки Росії.

29 березня в Києві міська влада організувала «День свята революції» — масову маніфестацію, у якій взяли участь понад 100 тис. осіб. 1 квітня в Києві була проведена «українська маніфестація» — самостійна акція українських громадсько-політичних сил. На площі Святої Софії відбулося перше публічне українське віче, що висловилося за територіальну автономію України у складі федеративної Росії.

Учасники віча вимагали, щоб Тимчасовий уряд видав декларацію про запровадження автономії України, призначав на посади губернських і повітових комісарів лише тих, хто володіє українською мовою, запровадив українську мову в школах, судах і державних установах тощо. Віче закликала УЦР невідкладно зібрати Всеукраїнський національний конгрес (з'їзд) для поповнення її складу представниками від українських губерній, профспілок, партійних організацій українців тощо, а також виробити умови запровадження національно-територіальної автономії України.

19—21 квітня 1917 р. в Києві працював Український національний конгрес (з'їзд), у якому взяли участь 900 (за іншими джерелами — 700 або 1500) представників українських політичних, громадських, профспілкових, робітничих, селянських, культурних, військових організацій, дев'яти українських організацій Кубані та Галичини. Конгрес поклав в основу тогочасного державного будівництва України ідею її

національно-територіальної автономії у складі демократичної Російської федерації. Цю ідею підтримали всі українські політичні партії.

Делегати збираються на засіданнях Українського національного конгресу в Києві. Квітень 1917 р.

Що із зображеного підтверджує, що Український національний конгрес став важливою подією для громадськості?

В останній день роботи конгресу було обрано новий склад УЦР. До неї мало увійти 150 депутатів. Дві третини мандатів надавали територіям (губерніям і містам), одну третину — організаціям. На конгресі було обрано 118 членів УЦР. Її головою, на підставі таємного голосування, став М. Грушевський. Його заступниками обрали В. Винниченка та С. Єфремова.

На конгресі було також розглянуто питання негайної організації Крайової ради як адміністративно-територіального органу влади в Україні. Було визначено, що ініціатором його формування має стати УЦР. Для того щоб називатися крайовим органом влади, УЦР надали право збільшити свій склад на 15 % і включити до нього представників національних меншин.

Отже, УЦР фактично перетворилася з київської на загальноукраїнську організацію. Оцінюючи рішення конгресу, один із його учасників П. Христюк писав: «Національним конгресом закінчився період Української революції — національно-культурницький і підготовчий — і почався другий період національно-політичної боротьби».

«Українізація» армії — процес утворення українських національних збройних формувань із частин російської армії в роки революції.

«Вільне козацтво» — українські добровільні військово-міліційні формування, створені для захисту інтересів народу й охорони правопорядку в Україні в 1917—1918 рр.

5. Початок «українізації» армії.

Революційне піднесення поширилося на солдатські маси й сприяло зростанню їхньої національної свідомості. Зокрема, стала відбуватися «українізація» армії.

Центром «українізації» армійських частин став Київ. У роки війни тут проходив військову службу засновник українського націоналізму М. Міхновський. Саме він першим запропонував ідею створення українських національних збройних сил. У квітні 1917 р. на Київщині були сформовані перші українські добровільні підрозділи, що дістали назву «Вільне козацтво».

Висновки. Початок Української революції став одним із проявів піднесення національно-визвольного руху пригноблених народів, що розпочався в різних регіонах колишньої Російської імперії після повалення самодержавства.

- Головним змістом діяльності УЦР на початковому етапі Української революції стало домагання національно-територіальної автономії України у складі демократичної федеративної Російської республіки. Курс УЦР визначали українські політичні партії, що становили її основу.
- Державотворчий курс УЦР здобув підтримку на Всеукраїнському національному конгресі.
- Національне піднесення перших місяців революції сприяло розгортанню «українізації» армії.

Запитання та завдання

1. Де й коли було утворено Тимчасовий український революційний комітет? 2. Яка подія була визнана датою створення УЦР? 3. Із якою українською політичною партією після початку революції пов'язав свою політичну діяльність М. Грушевський? 4. Коли відбувся Всеукраїнський національний конгрес? 5. Що таке «українізація» армії? 6. Що таке «Вільне козацтво»?
7. У чому полягав вплив подій у Петрограді на розгортання революції в Україні? 8. Охарактеризуйте особливості утворення складу та програми УЦР. 9. Якими є передумови, причини, рушійні сили та періодизація Української революції 1917—1921 рр.? 10. Які факти свідчать про активізацію діяльності українських політичних партій у роки революції? 11. Проаналізуйте діяльність Всеукраїнського національного конгресу.
12. Об'єднайтеся в малі групи й обговоріть питання: якими були характерні риси початкового етапу Української революції. 13. Розпочніть складання таблиці «Події Української революції 1917—1921 рр.».

Період	Основні події	Підсумки періоду

14. Оцінюючи результати роботи Українського національного конгресу, В. Винниченко писав: «Конгрес був першим кроком відродження нації по шляху державності. Будучи одночасно сильним організуючим і агітаційним засобом, він став першим підготовчим етапом у творенні як ідеї Української держави, так і в частковому переведенні її в життя». Поясніть, як ви розумієте це твердження. 15. Упродовж вивчення розділу виконайте навчальний проект на тему «Питання суверенності, соборності й територіальної цілісності України під час революції у світлі історичних джерел».